

VIITORUL ROL

LENI PINŢEA-HOMEAG

Leni Pinthea-Homeag a absolvit Institutul de artă teatrală şi cinematografică „I. L. Caragiale” în 1963. A debutat la Teatrul de Stat din Reşiţa, cu rolul Ivonne din *Ancheta* de Al. Voitin. În 1964 se transferă la Teatrul Naţional din Craiova. În decursul celor 14 ani de activitate pe această scenă, actriţa Leni Pinthea-Homeag a avut prilejul să interpreteze eroine complexe, cărora le-a dat relief şi inedit prin sensibilitate şi prin sinceritate. Rolurile pe care le-a jucat sînt din categoria celor care dau prestigiu unei cariere: Doamna Clara (*Vlaicu-Vodă* de A. Davila); Miţa Baston (*Dale carnavalului* de I. L. Caragiale); Tana (*Viforul* de B. St. Delavrancea); Alta (*Act venecian*), Ioana Boiu (*Suflete tari*), Patroana (*Mitică Popescu*) de Camil Petrescu; Paraschiva (*Domnişoara Nastasia* de G. M. Zamfirescu); Nina Elefterescu (*Al patrulea anotimp* de Horia Lovinescu); Maria (*Zodia Taurului*) şi Doamna Stanca (*Capul*) de Mihnea Gheorghiu; Lili Sinescu (*A doua faţă a medaliei* de I. D. Sîrbu), Coneril (*Regele Lear* de Shakespeare); Ortensia (*Îngaiţa* de Carlo Goldoni); Sofia (*Platonov* de A. P. Cehov); Ducesa de Malborough (*Paharul cu apă* de E. Scribe); Cleia (*Esop* de G. Figueiredo), ş.a. În film: Paraschiva (*Dincolo de barieră*), Savina (*Pădurea pierdută*), Elisabeta de Brauswick (*Muşchetarul român*).

În premiera absolută cu piesa lui Paul Everac *Un pahar cu sifon*, Leni Pinthea-

Homeag va interpreta rolul Magda Măreulescu.

„Mărturisesc că mă încintă înţilnirea cu dramaturgia unui autor atât de original şi de pătrunzător cum este Paul Everac. În acest sens, (în să remarc generozitatea cu care o seamă dintre dramaturgii noştri contemporani au înţeles dificila problemă a «folosirii actriţelor în teatre», scriind piese cu o distribuţie feminină mai largă sau chiar piese-recital, ale căror roluri de protagonistă sînt concepute ca veritabile prototipuri caracterologice.

Mă aflu în faţa ummii dintre cele mai serioase examene artistice. Magda Măreulescu este cel mai tulburător personaj contemporan din cîte am înţilnit în cariera mea. Într-un fel, ea aminteşte de Alta (*Act venecian*), fireşte, într-un conflict caracteristic epocii actuale, dar, paradoxal, foarte aproape de situaţia-limită. De la primele lecturi ale textului, în repetiţii, alături de regizoarea Valentina Balogh şi de partenerul meu Valeriu Dogaru, Magda m-a subjugat şi m-a înspăimîntat, totodată. Treccrile de la o situaţie la alta, de la un sentiment la altul sînt covîrşitoare, tocmai pentru că, de fapt, îşi pune în joc întreaga viaţă, refuzînd desluşirile şi simplificările; astfel avansează, oarecum orbeşte, pînă la paşul decisiv, care o pierde. Ea nu se explică şi nu trebuie explicată; drama ei se dezvoltă discret şi subtil. Magda este tandră şi în acelaşi timp aspră, iubitoare şi posesivă, cutezătoare, dar şi cu momente de laşitate, dominată şi dominatoare. Permanenta oscilaţie între asemenea extreme solicită o concentrare maximă şi un efort deosebit, pentru a demonstra ideea fundamentală a piesei: şansa de reabilitare a eroinei. Paul Everac nu oferă reţete, ci ne îndeamnă la un efort de descoperire şi de tălmăcire a sensurilor, extraordinar de interesant şi de captivant. Îndemnul ne este adresat, deopotrivă, ambilor interpreţi, pentru că piesa are calitatea de a stabili un admirabil echilibru valoric între cele două roluri. Fiecare dintre noi trebuie să gîndim personajul în relaţie, fără a căuta să ne evidenţiem solistic. Vrem să înfăţişăm spectatoriilor, convingător şi vibrant, lecţia de viaţă pe care o oferă două destine atît de diferite, ale unor eroi contemporani, vîi.”

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

(Continuare din p. 8)

publică o anchetă pe marginea „Antologiei dramaturgiei româneşti 1944—1977” alcătuită de Valeriu Răpeanu. Răspund la ancheta revistei N. Barbu, Ileana Berlogea, A. I. Brumaru, Justin Ceuca, Valentin Taşcu, Cornel Un-

gureanu şi Ion Vartic. După cum se vede, dramaturgii au fost ocoliţi ● Teatrul Mic are încă un secretar literar, în persoana Mihaelei Tonitza-Iordache. ● A apărut, în editura Dacia, volumul lui Constantin Cristescu „Teatru, istorie şi actualitate”. ● O

excelentă piesă promite a fi Anticvralgicul de la ora 5 de Ileana Vulpescu. Prima parte a piesei poate fi citită în revista „Vatra” din 20 septembrie a.c. ● Piesa Mobilă şi durere de Teodor Mazilu va putea fi citită în

VIITORUL ROL

ION DICHISEANU

Carierea artistică a lui Ion Dichiseanu n-a cunoscut momente de eclipsă: tot timpul prezent pe afiș, distribuit atât în marele repertoriu cit și în succese de casă (am mai dat, la această rubrică, fișa rolurilor sale), răsfățat de regizorii de film, vedeta coperților de reviste ilustrate și favorit al publicului, actorul părea amenințat, la un moment dat, să devină victima propriei sale imagini surizătoare. Faptul că a depășit acest pericol, reconsiderându-și „personajul”, este dovada unei pasiuni profunde și autentice pentru profesie. Această voință de a o lua de la început, altfel și într-un mod imprevizibil, a dat un rezultat strălucit în rolul Tudor Cernat din filmul *Clipa* de Gheorghe Vitanidis (rol care i-a și adus, dealtfel, un premiu de interpretare la Festivalul național „Cîntarea României”, ediția a II-a).

Dar actorul matur, emanînd forță dramatică, pe care-l așteptăm, azi, în rolul titular din *Coriolan* de Shakespeare, n-a apărut, firește, peste noapte, printr-un simplu act de voință; asimilînd experiența vieții în teatru, filtrînd, sedimentînd, eliminînd, el a dobîndit, în cele din urmă, liniștea sufletească, echilibrul care-i asigură capacitatea de concentrare necesară. Și discernămintul... Cu acest prilej, să ne amintim că Ion Dichiseanu a mai frecventat școala lui Shakespeare, urcînd treptele dificultății, de la vitalul Petrucciho (din comedia *Femeia îndărătnică*) la clasicele partituri de tragedie Othello și Antoniu; recent, a reluat dificilul itinerar, făcînd echipă cu regizorul Dinu Cernescu. S-ar putea spune că Alcibiade (*Timon din Atena*) a fost un test pentru Coriolan.

„Coriolan este una dintre cele mai dificile piese shakespeareene, de un interes special pentru noi, actorii-interpreți (și, evident, nu numai pentru noi), cit și pentru public. Pentru mine, rolul Coriolan este deosebit de important, dată fiind răspunderea artistică pe care o am față de teatru, față de colegii mei și, nu în ultimul rînd, față de dramaturgia shakespeareană, cu uriașele ei caractere, cu implicațiile ei filozofice, veșnic contemporane.

Relația principală din spectacol este aceea dintre erou și masă. Coriolan ar fi putut fi eroul exemplar, dacă ar fi știut să-și asigure sprijinul și încrederea poporului. Dar Coriolan aspiră să fie un tiran al Romei; aici, personajul își modifică traiectoria, din erou, el devine antierou. Destinul său tragic este pecetluit de el însuși; Coriolan este un personaj care se autodistruge.

Am colaborat cu regizorul Dinu Cernescu la *Timon din Atena* și am înțeles, cu această ocazie, ceea ce înținsem urmărindu-i celelalte montări shakespeareene (*Măsură pentru măsură*, *Hamlet*): modalitatea sa de a aborda textul prin lentila unei idei-forță, care, în spectacol, este investită cu o asemenea sugestivitate plastică, încît își subordonează întregul univers dramatic al operei, impunîndu-se cu energia cu care o lance se înfige în țintă. De data aceasta, el intenționează să realizeze spectacolul căderii unei personalități a cărei capacitate creatoare s-a irosit fără a putea rodi, fiindcă nu a înțeles sensul profund al noțiunilor de patrie, democrație și libertate, negîndu-și, astfel, menirea. Întreaga distribuție — Gilda Marinescu (Volumnia), Catrinel Parascăvescu, Emil Hossu, Dorin Varga, Val Săndulescu, Ion Punea ș.a. — ne vom strădui să marcăm, prin acest spectacol, un moment în evoluția Teatrului „Nottara”.

Relația principală din spectacol este aceea dintre erou și masă. Coriolan ar fi putut fi eroul exemplar, dacă ar fi știut să-și asigure sprijinul și încrederea poporului. Dar Coriolan aspiră să fie un tiran al Romei; aici, personajul își modifică traiectoria, din erou, el devine antierou. Destinul său tragic este pecetluit de el însuși; Coriolan este un personaj care se autodistruge.

Maria Marin

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

almanahul „GONG '80“ ● A apărut primul fascicol — litera A — din „Dicționarul dramaturgiei universale“, editat de secretariatul literar al Teatrului Național „V. Alecsandri“ din Iași. Să mai vedem și abia pe urmă să comentăm ● La Botoșani, după Obsesia de Ștefan Berciu și Omul care a văzut moartea de Victor Eftimiu,

Teatrul „Mihai Eminescu“ pregătește Poem de sîrbătoare și lumină — în colaborare cu Studioul de radio-Iași, Vinătoarea de rațe de Vănpilov, Steaua fără nume de Mihail Sebastian și Casa noastră de George Genoiu, Harnici, botoșeneni, harnici! ● „GONG '80“ are și cuvinte încrucișate pe teme din viața teatrală, știut

fiind că actorii sînt rebusiști împătimați ● La Reșița se joacă Tichia cu clopoței de Luigi Pirandello, în regia lui Mihai Lungeanu și în scenografia lui Radu Corciova ● A.T.M. și-a definitivat calendarul de manifestări teatrale pentru stagiunea 1979—1980. Prima dintre aceste manifestări va avea loc, între 13 și (Continuare în p. 91)